Забула ринь лінивая Горинь,—
От-от зовсім затримаються води...
Десь у лісах спинилися підводи,
По саму вісь втопившись у дряглинь...

Тече і ні розтопленая синь
На стріхи хат, на ниви і городи...
І сплять Садки, Кургани, Гориньгроди,
І спить уся сонливая Волинь.

Здається, й час зімкнув свої повіки,—
Ніколи більш не литимуться ріки,
Вози навік загрузли у багні...

Як увірвать годину цюю млосну,
Як закричать в цій важкій тишині,
Щоб раптом все прокинулося зосну?

Прага, 1930